

Hồi Thứ Hai Mươi

Vừa Gặp Quy Nguyên Lại Chạm Địch Tôn Nhất Bình Để Lộ Xuất Thân

D

ang lúc hoang mang bất định, bên tai chàng liền nghe tiếng cười lạnh của lão cầu hộ pháp:

- Để xem người làm sao thoát? Đỡ!

Vù...

Bao quanh chàng lúc này là những gì đã từng gặp, đó là những thân cây rừng nghiêng ngả với khá nhiều những màn sương vụ ảo mờ!

Lần trước, cách đây không lâu, lúc chàng vì quá lo lắng cho Bạch Bang chủ và Du Thừa Phong, chàng đã xông bừa vào khu rừng có ẩn tàng kỳ môn trận thế của Thiên Nhất Trang, và có lẽ cũng là khu rừng hiện giờ chàng vừa lọt vào! Lần đó, may mà chàng đã nhanh chóng phát hiện Du Thừa Phong nên kịp thời thoát ra, chưa đến nỗi phải bị giam hãm hoặc hôn mê như Du Thừa Phong đã bị!

Nhưng còn lần này, nếu huyết động khi nãy đã đưa chàng vào chính giữa khu rừng kỳ ảo, liệu chàng có gặp may mắn như lần trước không? Huống chi chàng đang bị lão cầu hộ pháp từ chỗ ẩn nấp tập kích, quyết hạ sát chàng?

Do phải ứng phó, chàng đánh liều, vội dịch chuyển bộ vị theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Ngay khi dịch chuyển, không những ngọn kinh tập kích của lão cầu phải rơi vào hư không mà cảnh quang bao quanh chàng cũng thay đổi.

Nhờ vậy, chàng mới biết thế nào là những kinh hoàng Du Thừa Phong đã gặp và kể lại từ chính khu rừng này!

Những ảo ảnh đã xuất hiện và đó chính là những hình ảnh cực kỳ ma quái rất dễ uy hiếp những ai kém dõm lược và định lực!

Đã biết đó là những ảo giác chỉ xuất hiện nếu cứ di chuyển bừa trong trận đồ, Bất Thông vội đứng yên và ngưng thần chờ đợi!

Chàng làm như thế cốt ý là để chờ đợi một lần tập kích khác nữa của lão cầu hộ pháp!

Nhưng, không hiểu sao không thấy lão tập kích! Trái lại, nhờ chàng đứng bất động nên những ảo giác bỗng tan biến đi!

Không dám nghĩ trận đồ đã bị ai đó triệt thoái, Bất Thông vẫn đứng yên vị!

Được một lúc lâu vẫn không thấy bị tập kích, chàng chợt nảy ý liêu!

Chàng nhắm mắt và bắt đầu di chuyển theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút! Vút!...

Sau vài lượt như vậy chàng lại đứng yên và từ từ hé mắt nhìn!

Cảnh quang quanh chàng vẫn là cảnh rừng bình tĩnh, không có ảo giác cũng không có những lần tập kích của lão cầu hộ pháp!

Với sắc mặt đang biểu lộ nhiều kinh nghi, chàng lại nhắm mắt và lại thử dịch chuyển!

Vút! Vút!

Và lần này, khi mở mắt, chàng suýt nữa phải bật reo khi nhận ra chàng đang đứng ở bên ngoài khu rừng!

Nếu chàng nhớ không lầm thì ở vị trí chỉ cách chàng vài trượng chính là nơi trước kia chàng đã đưa Du Thừa Phong ra khỏi trận đồ và đã nhìn thấy Hà Thiên Lượng!

Sự thật này khiến chàng phải dăm chiêu suy nghĩ:

“Cũng nhờ Thái Cực Huyền Ảo Bộ mà ta hai lần thoát khỏi trận đồ! Lần trước thì chưa rõ nhưng lần này đã quá rõ, phải chăng hai loại công phu Thái Cực ta đã tình cờ luyện là có liên quan đến Thiên Nhất Trang? Nếu liên quan, tại sao Hà Lạc Thái Cực Đồ lại được di lưu ở gần Tu La Viện còn Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng lại di lưu chỉ ở gần Thiên Nhất Trang? Hay đây chỉ là điều trùng hợp tình cờ? Và công phu kia không hề có liên quan đến Thiên Nhất Trang?”.

- Bất Thông?

Một thanh âm nửa hỏi nửa kinh ngạc bỗng vang lên khiến Bất Thông giật mình!

Và chàng vụt trầm giọng khi nhận ra ai là người phát thoại:

- Là người, Văn Quy Nguyên? Hòa ta người đã luyện xong Tu La...

Văn Quy Nguyên nhìn chàng dò xét:

- Chuyện đó các hạ đã hứa không nhắc đến, nhớ chưa? Còn các hạ, sao bỗng dừng tìm đến đây?

Chàng vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt:

- Không riêng gì ta, các phái cũng đến để hỏi tội Tôn Nhất Bình! Người biết điều này chưa? Hay vì mới quay về nên chưa biết?

Văn Quy Nguyên cười nhẹ:

- Ta đã biết! Rồi sao? Tôn Nhất Bình đã cùng ba phái Côn Luân, Không Động, Điểm Thương bỏ đi từ lâu, các phái còn lại cũng đã quay về sơn môn của họ, sao các hạ vẫn cố tình nấn ná ở đây?

Lời của Văn Quy Nguyên vừa dứt, một tràng cười bỗng vang lên:

- Nguyên nhi! Nhị sư bá vẫn đối xử tốt với người, sao bây giờ người bỗng có những lời lẽ hàm ý bất kính? Nhị sư bá quá thất vọng về người! Ha...ha...

Không riêng gì Văn Quy Nguyên, Bất Thông ngay khi đưa mắt nhìn cũng phải giật mình kinh hãi!

Tôn Nhất Bình không chỉ xuất hiện một mình. Cạnh lão còn có người của ba phái Côn Luân, Điểm Thương và Không Động, chứng tỏ bọn họ không hề bỏ đi như Văn Quy Nguyên vừa nói!

Văn Quy Nguyên xạ ánh mắt đã có phần nào trấn tĩnh vào lão Tôn Nhất Bình:

- Lão không đáng là nhị sư bá của ta! Lão đừng quên, chỉ cách đây không lâu, ở Tu La Viện, chính lão...

Như không muốn Văn Quy Nguyên đề cập đến lần đó, lần mà lão nhất quyết lấy mạng cả Văn Quy Nguyên lẫn Bất Thông, lão họ Tôn dùng giọng giả quyết nói át đi:

- Chính người mới đừng quên, rằng hai năm trước ta là người giang rộng hai tay đón người về Thiên Nhất Trang này! Chuyện đó người của thất đại phái đều nhìn thấy, đâu phải ta bịa ra?

Lời của Tôn Nhất Bình liền được Sa Hồng Cát, chủ môn của phái Côn Luân thừa nhận:

- Quả nhiên có điều này! Văn trang chủ! Làm người điều cần nhất là phải ân oán phân minh, nếu không phải Tôn lão huynh là người hào hiệp và rộng lượng thì đừng nói Thiên Nhất Trang bây giờ sẽ không do Trang chủ chấp chưởng, mà đến sinh mạng của Trang chủ cũng không còn!

Hoa Vô Sắc cũng lên tiếng:

- Cũng như Sa chưởng môn, Hoa Vô Sắc ta tuy biết lời nói thật thì khó nghe (Trung ngôn nghịch nhĩ) nhưng không thể không nói! Đối với đại ân đại đức của Tôn lão huynh, đang lẽ Văn Trang chủ không nên có những lời nói bất kính như vừa rồi! Trái lại, Trang chủ nên yêu kính và nên tuân nghe mọi mệnh lệnh của Tôn lão huynh mới phải!

Thạch Phù Vân, chưởng môn Không Động phái chợt bật cười:

- Có lẽ Văn Trang chủ vì chút ngộ nhận nào đó đối với Tôn lão huynh nên mới có thái độ này! Mà thôi, dù sao Tôn lão huynh cũng là trưởng bối, là nhị sư bá của Văn hiền đệ, Tôn lão huynh hà tất phải để tâm! Thạch mỗ nói có phải không? Ha...ha...

Nghe bọn họ lần lượt giở giọng thố tử hồ bi, Bất Thông càng nghe càng lợm giọng! Nhưng dẫu sao đây cũng là việc của Thiên Nhất Trang, của họ Văn mà chàng đang nghi ngờ là kẻ thù đã sát hại thân phụ, Bất Thông lập ý quyết tạ thủ bàng quang, không xen vào.

Và chàng phải thán phục Văn Quy Nguyên khi nghe y trầm tĩnh hỏi:

- Chư vị đã nói hết chưa? Nếu đã hết, tại hạ xin được hỏi. Rốt cuộc ý định thật sự của chư vị là gì? Nếu là vì tòng thư võ họ của Văn gia, điều đó xin chư vị cứ hỏi Tôn Nhất Bình! Còn như vì một lý do nào khác, xin chư vị cứ thẳng thắn nói ra không cần phải che giấu!

Đang đứng phía sau Sa Hồng Cát, Cửu Vĩ Tiên Địch Hành bỗng khoa chân bước ra:

- Văn Quy Nguyên người thật sự muốn biết định ý của chúng ta? Được, ta xin nói! Tu La Viện đã gây họa tày trời là đã mưu hại Văn lão Trang chủ Thiên Nhất Trang. Là hậu nhân của Văn gia sao người vẫn cố tình lẩn học công phu của Tu La Viện?

Tĩnh ngộ, Văn Quy Nguyên cười khẩu với Tôn Nhất Bình:

- Hóa ra lão đang muốn biết ta đã tìm thấy gì ở Tu La Mật Thất? Sao lão không đơn phương gặp ta để ta sẽ cho lão biết điều đó? Lão nghĩ bằng cách này là đủ uy hiếp Văn Quy Nguyên ta sao?

Tôn Nhất Bình vẫn bình thản, mỉm cười với Văn Quy Nguyên:

- Ta chỉ ngại người chưa đủ lịch duyệt, dễ làm kế của kẻ thù đã mưu hại nội tổ người. Nếu người chịu theo ta vào Trang có lý nào ta không dám cùng người đơn phương hội diện.

Văn Quy Nguyên cũng mỉm cười:

- Được! Ta sẽ theo lão! Nhưng, còm bọn họ thì sao?

Nghe đến đây đột nhiên Bất Thông đăm lo cho Văn Quy Nguyên! Và chàng càng thêm lo lắng khi nghe Tôn Nhất Bình cứ thản nhiên bảo:

- Họ là khách được ta mời, đương nhiên bốn Trang là chủ phải dùng lễ đãi họ!

Bất Thông bật quát:

- Người đừng nghe lão! Lão đang dùng kế dẫn dụ người!

Định Hành lướt nhanh đến với lời dọa nạt:

- Người là ai? Sao dám xen vào? Nếu còn một lời nào nữa tương tự đừng trách ta không khách sáo!

Chàng vỡ lẽ, hóa ra thất đại phái cùng xuất hiện ở đây do chàng đến muộn và còn phải cùng Du Thừa Phong lo giao đầu với lão Mông Diện nhân nên dường như mọi người ở đây vẫn chưa biết chàng là ai! Định nói mấy lời giấu cợt Định Hành, Bất Thông vì nhìn thấy Tôn Nhất Bình và Văn Quy Nguyên sắp tiếng vào Thiên Nhất Trang đành phải kinh hoảng găm lên:

- Tôn Nhất Bình chờ đã!

Định lao đi, chàng bất ngờ nghe một tiếng gió rít kèm theo tiếng quát của Định Hành:

- Người muốn chết!

Véo...

Biết Định Hành đang lén quật trường tiên vào, Bất Thông phần nộ vừa dịch người vừa phát chiêu:

- Người chưa đủ tư cách nói câu này! Cút!

Vút!

Vù... Vù...

Ầm!

Với thân thủ thật sự biến ảo, ngay khi Định Hành bị chấn lùi nhưng chưa hiểu tại sao lại bị như vậy, Bất Thông đã lao đến ngáng đường Tôn Nhất Bình.

Vút!

Kinh ngạc nhìn chàng, Tôn Nhất Bình kêu khẽ:

- Võ công của người tăng tiến phải chăng là do cùng Văn Quy Nguyên lọt vào Tu La Mật Thất?

Văn Quy Nguyên cũng trở mắt nhìn chàng, hiểu rõ sự nghi ngờ của Văn Quy Nguyên, chàng vừa lắc đầu với y, vừa quát hỏi Tôn Nhất Bình:

- Hôm nay nếu lão không nói rõ về tung tích của Bạch bang chủ, lão đừng mong rời khỏi đây!

Tôn Nhất Bình bật cười:

- Người cản ta được sao? Ha...ha...

Vừa cười, lão định lách người vượt qua!

Nhưng, Bất Thông đâu dễ buông tha:

- Được hay không, hãy xem đây!

Vù... Vù...

Có ý dò xét xuất xứ võ học của Bất Thông, Văn Quy Nguyên lập tức chao người nhảy tránh qua một bên, nhượng hẳn một phạm vi đủ rộng cho Bất Thông và Tôn Nhất Bình giao đấu!

Nào ngờ hành vi của Văn Quy Nguyên là cho Hoa Vô Sắc hiểu sai, Lão nhe răng cười khả ố:

Văn Trang chủ sao bỏ đi vội?

Dừng lại nào!

Văn Quy Nguyên đang chán ghét thái độ giả dối của họ, thêm câu nói này nữa của Hoa Vô Sắc đủ làm cho Văn Quy Nguyên phải có phản ứng:

- Ta đi hay ở, lão có tư cách gì để hỏi? Đừng trách ta vô lễ! Đờ!

Vù... Vù...

Hoa Vô Sắc có phần bất ngờ vì lối phát kinh quá ảo diệu của Văn Quy Nguyên nên phải kêu lên sửng sốt:

- Tu La Âm Minh Chưởng?!

Vừa kêu lão vừa tận lực phát chiêu xô ra một kinh cũng kỳ quái không kém.

Ào... Ào...

Ầm!

Văn Quy Nguyên thoáng chấn động và phải ngờ ngợ kêu lên:

- Là công phu võ học của Ma Trung Tử?

Hoa Vô Sắc vụt cười lạnh:

- Người chớ quá ngạc nhiên! Tốt hơn hết, người nên giao Tu La tuyệt học để đổi lấy chính sinh mạng của người! Xem đây!

Ào... Ào...

Bây giờ Văn Quy Nguyên càng hiểu rõ hơn ý đồ của Tôn Nhất Bình và bọn họ! Họ đang muốn diễn lại tấn tuồng đã xảy ra tại Võ Di Sơn hai năm trước! Nếu ở đó họ đã chia nhau phần di học cả Ma Trung Tử thì bây giờ họ lại rắp tâm chiếm đoạt công phu Tu La mà họ nghĩ đã rơi vào tay Văn Quy Nguyên!

Văn Quy Nguyên thêm phần nộ vận dụng toàn bộ chân lực vào sở học:

- Xem chiêu!

Vù... Vù...

Trong khi đó, với chiêu đầu của Bất Thông, Tôn Nhất Bình ung dung phát thoại:

- Chỉ là công phu của lão họ Bạch thôi sao? Vậy người phải chết!

Vù.. Vù...

Nào ngờ đó chỉ là hư chiêu của Bất Thông nhằm dụ lão phải cùng chàng động thủ. Và khi thấy Văn Quy Nguyên cũng phải ra tay, do Hoa Vô Sắc tự khởi xướng, Bất Thông với ý định đã đạt vừa thu chiêu vừa cười dài:

- Muốn ta chết đâu phải dễ! Ha..ha...

Và chàng thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ để trách chiêu thần tốc của Tôn Nhất Bình.

Vút!

Vù...

Không thể giết được Bất Thông ngay chiêu đầu, Tôn Nhất Bình bật rít:

- Vẫn là lối trách chiêu hèn hạ! Chạy đi đâu? Đỡ!

Vù... Vù...

Đang lúc đó Bất Thông cũng quát:

- Ai bảo ta chạy? Trúng!

Ào...

Ầm!

Bị trúng một kinh, đó là điều Tôn Nhất Bình chưa bao giờ nghĩ đến! Do đó, lão gầm vang dội:

- Súc sinh muốn chết! Đờ!

Sau tiếng gầm, Bất Thông phải kinh hoàng khi nhìn thấy Tôn Nhất Bình bỗng có khuôn mặt đỏ lựng! Không những thế, chiêu trảo nửa chưởng của lão cũng đỏ rực lên một cách quái dị!

Vù... Vù...

Không thể nghĩ trên đời này lại có loại công phu quá đổi quái kỳ này, Bất Thông có phần nào hoang mang nên cước bộ phải chậm lại!

Lập tức, chưởng của Tôn Nhất Bình ào đến thật thần tốc.

Vù... Vù...

Kinh phong chưa kịp đến thì từ chưởng của lão bỗng phả nhiệt khí thật nóng và làm cho Bất Thông nhất thời tỉnh ngộ! Và theo bản năng chàng vội dịch người.

Vút!

Thật may, Bất Thông vừa thoát đi thì luồng chưởng mang theo nhiệt khí của lão liền lao sượt sát chân.

Ào...

Tuy không bị trúng chưởng nhưng nhiệt khí từ chưởng đó lao qua thật gần khiến khắp người Bất Thông chợt nóng lên như kẻ vừa vô tình rơi đúng vào lò lửa đỏ!

Đang ngấm ngấm khiếp hãi, chàng nghe Tôn Nhất Bình quát:

- Nằm xuống!

Ào... Ào...

Hào khí bốc lên, Bất Thông liên tiếp dịch bộ và tận lực phát kinh:

- Chưa chắc! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Vút!

Ầm!

Bị chấn kinh đưa đẩy, Bất Thông phải thất kinh khi có tiếng Sa Hồng Cát như đang cười ngay bên cạnh:

- Tôn lão huynh hà tất phải phí lực! Cứ để mỡ thu thập tiểu tử thay! Ha...ha...

Cùng với tràng cười, Bất Thông bỗng nghe lạnh khắp thân do bóng chưởng của Sa Hồng Cát đang điệp trùng vây phủ.

Ào... Ào...

Biết khó thoát, Bất Thông định mạo hiểm phát kinh thì nghe Văn Quy Nguyên lớn tiếng gầm vang:

- Dùng Xa Luân Chiến để chiếm phần hơn, thủ đoạn quả là dê hèn! Đỡ!

Ầm!

Bị công kích, Sa Hồng Cát buộc phải lo thân nên Bất Thông có dịp lao ra!

Vút!

Đang muốn tìm Tôn Nhất Bình thì chàng nghe tiếng của Tôn Nhất Bình ở ngay bên cạnh:

- Nạp mạng!

Ào... Ào..

Lại là một chưởng vừa đỏ vừa nóng rực, Bất Thông lập tức hồi bộ và khẽ xoay nửa người:

- Vỹ Hồ Xuyên Vân! Trúng!

Bốp! Bốp!

Không ngờ đang trong lúc nguy ngập là vậy nhưng Bất Thông lại dám mạo hiểm dùng đấu pháp này để vừa áp sát vừa tung ra hai cước, Tôn Nhất Bình không kịp tránh nên lập tức vờn trảo trả đũa.

- Trúng!

Vụt...

Bất Thông tuy kinh hãi vì không ngờ lão Tôn Nhất Bình cũng biết vận dụng Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo nhưng cũng nhanh nhẹn dịch chuyển theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Không cho lão kịp biến chiêu, chàng cười ngạo nghễ:

- Lão hụt rồi, nhưng ta thì không! Đỡ!

Ào... Ào...

Hai mắt của Tôn Nhất Bình phải hoa lên vì trước mặt bỗng xuất hiện nhiều dấu chưởng tay mờ ảo.

Vội lùi lại, lão hất mạnh một kinh:

- Muốn chết!

Ào... Ào...

Đã qua hai lần chạm chiêu, Bất Thông biết nội lực của Tôn Nhất Bình dường như không hề kém nếu so với lão cầu hộ pháp kia. Do đó, thay vì chạm chiêu, lần này chàng bất ngờ thu chiêu về và còn nhanh chóng đập bộ chuyển từ Tốn vị sang Ly vị.

Vút!

Đúng lúc có cơ hội, chàng quật luôn một thức Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng:

- Đỡ!

Ào...

Ầm!

Hoang mang vì lại bị trúng kinh, Tôn Nhất Bình bật kêu kinh hoàng:

- Là công phu tà môn gì vậy?

Bất Thông đặc ý càng thi triển nhanh hơn Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Và khi cơ hội lại đến, chàng cười vang:

- Phải là tà môn hay không, lão cũng phải đỡ!

Ào...

Chính lúc đó, tai chàng nghe tiếng gầm giận dữ của Sa Hồng Cát vang lên:

- Người vẫn chưa chịu nạp mạng ư? Lần này người phải chết!

Biết Sa Hồng Cát quát Văn Quy Nguyên, Bất Thông không cần nhìn cũng dư biết điều gì đang xảy ra!

Đành bỏ lỡ cơ hội hạ thủ Tôn Nhất Bình, chàng thần tốc lao về phía có tiếng quát của Sa Hồng Cát.

Vút!

Chàng vờ quất:

- Lão quỷ họ Sa, xem ám khí!

Viu...

Vừa nghe quát kại vừa thấy một vật đen dúa lao đến thật nhanh, lão Sa Hồng Cát đang định quát chưởng tối hậu vào Văn Quy Nguyên đành phải khựng lại và định nhảy tránh!

Nào ngờ có tiếng Tôn Nhất Bình vang lên:

- Không phải ám khí! Đừng để tiểu tử lừa!

Sa Hồng Cát lập tức nhả kinh như chưa hề có chuyện khựng lại.

Ào...

Nhưng với một sát na phải khựng lại của lão Sa Hồng Cát là quá đủ cho Văn Quy Nguyên và Bất Thông!

Văn Quy Nguyên thần tốc cuộn người lao ra, kịp tránh thoát chiêu chưởng của Sa Hồng Cát.

Vù...

Ầm!

Đang khi đó, Bất Thông đang đà lao đến liền nhân cơ hội Sa Hồng Cát bàng hoàng vì hụt chiêu để phát lên tiếng quát đầy uy lực:

- Sa lão cẩu! Đỡ!

Vù...

Ngược lại, lúc Văn Quy Nguyên lao thoát ra thì lại lao đúng vào vị thế đang lao đến của Tôn Nhất Bình! Do đó Văn Quy Nguyên phải một phen kinh hãi vì tiếng quát thịnh nộ của Tôn Nhất Bình:

- Người chạy đi đâu? Đừng trách ta hạ thủ bất dung tình!

Đành phải xuất chiêu chống đỡ, Văn Quy Nguyên bật rít:

- Hãy xem Tu La Mai Hoa Ấn!

Ào... Ào...

Trận chiến càng thêm hỗn loạn do bỗng có tiếng quát hăm hực của Hoa Vô Sắc:

- Tiểu tử này càng lúc càng ngông cuồng! Là do ngươi tự tìm chết, đừng bảo bọn ta sao lại liên tay! Đỡ!

Ào... Ào...

Biết đó chỉ là lời nói ngoài môi miệng nhằm khóa lấp những tâm địa của hạng tiểu nhâ, Bất Thông bật cười mai mỉa:

- Có lão liên tay thì cũng vậy thôi! Rồi lão cũng phải chịu nhục như tnb1 Ha... Ha...

Vút!

Chàng đang phát chưởng quật vào Sa Hồng Cát nhưng đột nhiên thu về và bất ngờ di hình hoán vị biến mất!

Đúng như chàng vừa nói, thay cho chàng, lão Hoa Vô Sắc cả người lẫn chưởng lại lao đúng vào tầm chưởng đang quật mạnh ra của Sa Hồng Cát.

Ầm! Ầm!

Thấy hai lão phải cùng nhau đối chưởng, Bất Thông không nhịn được cười:

- Vẫn có câu, có đánh nhau mới nhận ra bằng hữu, hai lão, ha...ha...

- Người muốn cười ư? Hãy xuống Quỷ Môn Quan mà cười!

Ào... Ào...

Quá bất ngờ vì có tiếng quát và có tiếng kinh phong rú rít ngay bên cạnh, Bất Thông không những phải ngưng cười mà còn phải kinh hoảng dịch bộ.

Vút!

Ầm!

Do không thể tránh được trọn vẹn một kích ám toán đó, chàng hậm hực nhìn lão Thạch Phù Vân vừa bất ngờ xuất thủ.

- Lão...

Lãi một tiếng quát khác buộn chàng phải ngưng ời dù chỉ nói có một chữ:

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Thêm tiếng quát khác nữa:

- Người phải chết!

Ào... Ào...

Không còn cách nào khác vì ở hai bên và ở phía sau đều có đại địch uy hiếp, Bất Thông bật lao thẳng về phía Thạch Phù Vân.

Vút!

Thạch Phù Vân nhe răng cười độc ác:

- Người tận mạng rồi! Hà... Hà...

Ào...

Nhưng thân hình chàng bỗng nhòe đi, kèm theo cái cười khẩy:

- Đâu dễ như lão tưởng! Đỡ!

Vút!

Ầm!

Bất ngờ bị Bất Thông dùng bộ pháp ảo diệu để quật cho một kinh, Thạch Phù Vân càng thêm kinh khi phát hiện hai chưởng của đồng bọn là Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc lại đang lao ào ào đúng vào lão! Lão kêu thất thanh:

- Đừng! Mau thu chiêu nào!

Định dừng lại để xem lão họ Thạch làm sao thoát, Bất Thông lại phải lao đi khi nghe tiếng kêu thất thanh của Văn Quy Nguyên:

- Xích Dương Chưởng?! Lão là truyền nhân của ác ma Xích Hỏa Đầu Đà?! Chao ôi...

Chưa lao đến nơi đã nhìn thấy toàn thân Văn Quy Nguyên đang bị ngọn chưởng đỏ tợ chu sa của Tôn Nhất Bình bao phủ, Bất Thông cuống cuống gào lên:

- Không được hại người! Tôn ác ma, Tôn lão cẩu! Đỡ!

Vút!

Vù...

Vì chàng phát kinh ở khoảng cách xa nên đối với Tôn Nhất Bình đó chỉ là lời hăm dọa vô dụng! Do đó, lão vẫn thản nhiên phủ chụp ngọn kinh đỏ rực kia vào Văn Quy Nguyên.

Ào... Ào...

Ngỡ Văn Quy Nguyên phen này khó toàn mạng, Bất Thông bỗng ngỡ ngàng khi có bóng người đột nhiên lao xuyên qua bóng chưởng lợi hại của Tôn Nhất Bình.

Vút!

Ầm!

Diễn biến xảy ra hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng, đến Tôn Nhất Bình cũng không thể ngờ! Nhân vật nọ không những kịp lao ra khỏi bóng chưởng đỏ rực của Tôn Nhất Bình mà còn thừa năng lực mang theo Văn Quy Nguyên đi thoát, trước khi có tiếng chấn kinh vang lên!

Đưa mắt nhìn theo, Bất Thông vừa kinh hoàng vừa lo lắng phải gào lên:

- Lão là Môn chủ của bọn hắc y nhân? Lão mang Văn Quy Nguyên đi đâu?

Và dù biết chỉ là hành động vô vọng, Bất Thông vẫn bật tung người đuổi theo bóng nhân ảnh bí ẩn nọ!

Vút!

- o O o -